

DE BRIEF AAN DE GALATEN

F.W. Grant

DE BRIEF AAN DE GALATEN

De numerieke structuur van de Schrift

De brief aan de Galaten

De numerieke structuur van de Schrift

Auteur: F.W. Grant
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie: 2023
Copyright: OudeSporen online uitgeverij

Inhoud

Reikwijdte en indeling van Galaten	7
Deel 1 - Paulus' evangelie uniek in bron en kracht.	11
1.1 Zijn gehele onafhankelijkheid van de mens daarin	11
1.2 Bevestiging, ondanks tegenstand	17
Deel 2 - Het contrast tussen wet en geloof	23
Deel 3 - De betekenis van Geest van aanneming die gekomen is	34
3.1 De gegeven genade	34
3.2 Het getuigenis van de wet zelf	39
Deel 4 - De praktische test van de twee beginselen	44
4.1 Afwijking van de goede wandel.	44
4.2 Wandelen in de Geest	46
4.3 De vrucht van de Geest.	49
4.4 Geestelijk gedrag.	51
4.5 Wat een mens zaait, dat zal hij ook oogsten	53
4.6 Eigen schrift	55
4.7 Roemen in de Heer.	56

Reikwijdte en indeling van Galaten

De brief aan de Galaten is qua karakter een controverser. In feite is het een ondersteuning van de fundamentele waarheden van Romeinen, het stopt niet waar Romeinen dat doet, maar draagt de waarheid omtrent de christelijke positie verder. In Romeinen hebben we de mens 'in Christus', 'dood voor de zonde', 'dood voor de wet'. In Galaten hebben we de verdere waarheid dat hij 'gekruisigd is aan de wereld' en een 'nieuwe schepping'. De nieuwe schepping is weliswaar geïmpliceerd in Romeinen, zoals we door het hele laatste deel hebben gezien, maar we hebben op dit moment alleen Christus als het Hoofd ervan gehad. Nu wordt het daadwerkelijk benoemd. 'In Christus Jezus baat noch besnijdenis iets, noch onbesnijdenis, maar een nieuwe schepping.'

Het controversiële karakter verklaart de historische ontwikkeling die we zo veel vinden in Galaten, en de plaats waar we de geschiedenis vinden. In Romeinen, bijvoorbeeld, verwijst de apostel naar Christus als 'Dienaar van de besnijdenis voor de waarheid van God, om de beloften aan de vaders te bevestigen', maar ook 'opdat de heidenen God zouden verheerlijken om zijn barmhartigheid', en hij verwijst naar zijn eigen bediening aan de heidenen; maar er is geen ontwikkeling van dit alles, en het is ook niet nodig, en het komt

eerder als een bijlage bij de brief zelf, dan dat het er een echt deel van uitmaakt.

Daarentegen beginnen we in Galaten met de geschiedenis, een geschiedenis van zijn eigen bediening, waarin de bron en het kanaal van zijn apostelschap en zijn absolute onafhankelijkheid van degenen die vóór hem apostelen waren, duidelijk wordt gemaakt. Aan hen is hij niets verschuldigd. Hij heeft van hen slechts een bevestiging van het evangelie dat hij eerder predikte, en vindt die, in het geval bij Petrus, in, wat in zekere zin tegenstand is, hoewel dit een kwestie is van zwakheid van de Joodse apostel en niet van opzettelijke tegenstand. Dit alles komt noodzakelijkerwijs aan het begin, omdat de vraag die gesteld wordt over zijn leer, overgaat in de vraag over zijn bediening in zijn geheel, en om te zorgen dat er naar hem geluisterd wordt, moet hij dit op de meest positieve grond plaatsen. Dit beslaat de eerste twee hoofdstukken.

Vervolgens vinden we een meer leerstellig gedeelte, de tegenstelling tussen geloof en wet, maar zelfs hier is de argumentatie in methode historisch. We vinden bijvoorbeeld de prioriteit van Gods belofte aan Abraham van 430 jaar vóór de wet en van het daarin vastgelegde principe van geloof; met als gevolg daarvan dat de wet, bij de instelling, aan de onvoorwaardelijke belofte niets kon toevoegen. De tegenstelling van dit beginsel wordt ons ook gegeven; haar houding tegenover de mens zodanig dat Christus de vloek voor hem moet dragen opdat de beloofde zegening kan komen. Ook als de wet zo laat komt, wordt juist daarin gezien dat zij niet anders is dan, zoals de apostel al in Romeinen heeft gezegd, een ding dat onderweg komt. God heeft niet de hele wereld onder de tuchtmeester gesteld, noch

de mensen vanaf het begin van de wereld. Het werd toegevoegd 'omwille van de overtredingen', zoals het vers werkelijk zegt; dat wil zeggen, om ze te hebben; niet om de zonde te hebben, maar zoals we al gezien hebben, om de zonde in overtreding te veranderen, dus om ze openbaar te maken, en in haar buitengewone zondigheid als tegen het gezag van God Zelf. Zo vinden we noodzakelijkerwijs ook de grens van de wet, wanneer God openlijk het geloof als Zijn beginsel aanneemt; het doel waarvoor de wet kwam (namelijk om de mens op te sluiten voor het geloof) is bereikt, en we zijn niet langer onder een tuchtmeester.

In de derde plaats staat de apostel stil bij datgene wat nu het kenmerk van het christendom is, en wat de wet nooit heeft gegeven, de Geest der aanneming, waardoor wij roepen: 'Abba Vader.' De wet bracht afstand. Hier is nabijheid van de meest liefdevolle soort, en hij kan de wet zelf als typisch, maar niet minder werkelijk, onderricht brengen in het tot slavernij brengen dat de kinderen der wet, het zaad naar het vlees, kenmerkte; in tegenstelling tot de vrijheid van hen die kinderen van de vrije vrouw zijn en zelf vrij. Ook dit is geschiedenis: zelfs de gave van de Geest is dat; vooral zoals openlijk gekenmerkt door de tekenen waarvan we weten dat ze ermee gepaard gingen, openbaar als ze waren; en zo ook het verhaal van Abrahams kinderen, hoezeer het gebruik hiervan ook allegorisch is.

Deze wijze van argumenteren is opvallend anders dan in Romeinen, waar eerder een beroep wordt gedaan op het geweten. De geschiedenis, als Gods geschrift over de hele wereld, is duidelijk meer aangepast aan de overtuiging van de Galaten, die nu zoveel van wat Hij had getuigd aan hun geweten prijsgeven, en die geconfronteerd worden met een

getuigenis die zij niet kunnen weerleggen of vergissen. De regeling van elk detail hier is niets minder dan goddelijk; en zij moeten God daarover onder ogen zien.

Tenslotte hebben we in Galaten de praktische test met betrekking tot de werking van de twee principes die tegenover elkaar staan - wet en genade. De Galaten zelf zijn er een voorbeeld van. Zij hadden in het evangelie een geluk gevonden dat hen bereid maakte hun eigen ogen te geven aan de man die het hun had toegediend. Nu hebben zij de wet opgenomen om naar het vlees te vervolmaken wat in de kracht van de Geest was begonnen; als gevolg daarvan beten en verslonden zij elkaar. Het effect van de wet werd openbaar gemaakt. Hij sluit af met de verklaring van de volmaakte regel voor een christen, de mens in Christus, als behorend tot de nieuwe schepping. Om niet te wandelen, zoals de heiden, in wetteloosheid, noch in wetticisme, zoals de Jood. Zijn hele standpunt, zoals blijkt uit het unieke karakter van het evangelie dat hij brengt, staat buiten de wereld, buiten dus alles waarop de wet van toepassing was. Het voorhangsel is gescheurd en Christus in de hemel wordt opnieuw gezien zowel de regering als de macht van de nieuwe orde.

De verdeling van de Galatenbrief is daarom als volgt:

1. Galaten 1 en 2 Paulus' evangelie als uniek in bron en kracht.
2. Galaten 3 De tegenstelling tussen wet en geloof.
3. Galaten 4 - 5:6 De betekenis van de Geest der aanne-
ming die gekomen is.
4. Galaten 5:7 - 6:18 De praktische test.

Deel 1 - Paulus' evangelie uniek in bron en kracht

Galaten 1 en 2

1.1 Zijn gehele onafhankelijkheid van de mens daarin

Galaten 1

De brief aan de Galaten toont ons, in een sprekend voorbeeld, hoe weinig de mens kan worden toevertrouwd om de zegen die hij heeft vast te houden. Indien het voortbestaan ervan voor hem daarvan afhing, hoe hopeloos zou de zaak zijn; maar onze zegeningen zijn in Christus, daar vastgehouden voor ons door goddelijke genade, en zo alleen kunnen zij ons baten.

De Galaten hadden het evangelie met vreugde en dankbaarheid ontvangen, maar leken nu bereid het op te geven, ongetwijfeld zonder goed te beseffen dat zij dat deden. Ze voegden er eenvoudigweg de wet aan toe, maar zoals de apostel hun laat zien, zou dit in feite betekenen dat ze het helemaal opgeven. Hij schrijft met ernst als

altijd, maar met een scherpte die niet kenmerkend voor hem was. Hij groet niemand in de brief. Hij begint meteen met zijn thema, wenst hen weliswaar ‘genade en vrede van God de Vader en van onze Heer Jezus Christus’, maar spreekt hen niet eens aan als de gemeente van God, maar gewoon als de ‘gemeenten’ (of vergaderingen) ‘van Galatië’. Hij is, zoals hij zegt, ‘in twijfel over hen’. Hij moet ‘opnieuw baren totdat Christus gevormd is’ in hen. Het zijn dus voor hem vergaderingen die opnieuw moeten bewijzen dat zij het recht hebben christelijke vergaderingen genoemd te worden. Hun leerstellige dwalingen behandelt hij ernstiger dan het zedelijk kwaad dat wij in Korinthe aantreffen, en dat de mensen van nature treft als van een veel erger karakter; maar zonder het evangelie kan de zedelijkheid zich niet handhaven, en in de leer van Christus ligt de wortel van alle zedelijkheid. Daarom is hij zo sterk en krachtig mogelijk en spreekt hij een vloek uit over zichzelf of over een engel uit de hemel, als het mogelijk zou zijn dat zij een ander evangelie zouden prediken dan hij hun heeft verkondigd.

1.1.1 Inleiding van de brief

Hij begint meteen het unieke karakter van zijn bediening te verklaren. Hij bevestigt zijn apostelschap op de meest volledige wijze, als ‘niet vanwege mensen’ (van hen afgeleid als de bron ervan) ‘ook niet door een mens’ als het kanaal van de overdracht ervan; maar alleen ‘door Jezus Christus en God de Vader, die Hem uit de doden heeft opgewekt.’ Hij wordt gezonden door de verrezen Christus, zoals wij weten, en niet alleen door de verrezen Christus, maar door Hem die hij voor het eerst ziet in de heerlijkheid van God in de hemel. Dit karakter van zijn bediening kenmerkt zijn hele onderwijs hier. Als

bevestiging van wat hij zegt, voegt hij eraan toe dat alle broeders met hem zijn in wat hij schrijft. Deze afvalligheid van de Galaten was, zoals hij nader zal aantonen, in feite uit het geloof van allen. Hij voegt eraan toe dat ‘Christus zich voor onze zonden heeft gegeven, opdat Hij ons zou trekken uit de tegenwoordige boze eeuw, naar de wil van onze God en Vader.’ De eeuw is, zoals we gezien hebben, dit tijdperk, wat wordt gekenmerkt door zijn verzet tegen God. De ware vorst van de wereld is gekruisigd en uitgeworpen; de ‘god van deze eeuw’ is Satan, en wij staan dus meteen buiten de wereld, buiten het hele gebied waarop de wet van toepassing is, zoals duidelijk is. De wil van de Vader is onze bevrijding ervan.

1.1.2 Reden van schrijven

Hij begint meteen, met een vol hart, zijn verwondering uit te drukken, wetende wat hij had geweten van hoe goddelijke genade in hen had gewerkt, dat zij zo spoedig zouden overgaan van Hem die hen had geroepen tot de genade van Christus, tot een ander evangelie. Zij hadden in zichzelf zeker het bewijs dat deze roeping van God was. Zegen en kracht ontbraken niet. Het evangelie waarnaar zij nu luisterden was geen ander evangelie, want er was geen ander. Het was geen waar evangelie, al zou het die naam mogen dragen. Het was slechts de poging van sommigen die hen lastig vielen en die het evangelie van Christus wilden verdraaien. Onmiddellijk bestraft hij hen met de grootste strengheid; maar het is de liefde die in de strengheid zelf spreekt. Als hijzelf of ‘een engel uit de hemel een ander evangelie verkondigde dan dat wat hun was verkondigd,’ (en hij herhaalt dit opdat zij niet zouden denken dat het een ondoordachte uitbarsting was) als iemand ‘een ander evangelie verkondigde dan

dat,' niet alleen wat hun was verkondigd, maar wat zij ook hadden ontvangen, 'laat hem vervloekt worden.' Hij was niet bezorgd om de mensen te verzoenen door dit te willen zeggen. Het was voor God dat hij sprak, als verlangend om Hem aan zijn zijde te hebben, niet om mensen te behagen; want een mensenbevrijder en een dienaar van Christus zijn zou in totale tegenspraak zijn.

1.1.3 Oorsprong van Paulus' evangelie

Hij laat nu zien hoe hij dit evangelie zelf had geleerd. Hij had het niet van mensen geleerd, hij had het niet gepredikt als zijnde opgeleid in een menselijke school. Hij had het slechts door één ding geleerd: de wonderbaarlijke openbaring van Christus aan hem. Dit veranderde hem van een vijand en een vervolger in een vurige en zelfopofferende discipel van Christus. De Galaten luisterden naar menselijke leraren, hoewel zij, zoals hij al heeft aangegeven, in feite het evangelie dat zij hadden ontvangen, bevestigd hadden gekregen door de interne bewijzen betreffende het karakter ervan, en de vreugde en kracht waarmee God het vergezeld had.

1.1.4 Zijn roeping

Hij gaat nu in op de omstandigheden van zijn bekering. Hij wist alles over dit Judaïsme waar zij in terugkwamen. Hij sprak niet als iemand die er een vreemde in was geweest. Integendeel, hij had de grootste vorderingen gemaakt, was een liefhebber van de wet, verder dan die van zijn eigen volk onder wie hij was, en, als een bewijs hiervan, was hij verder dan hen allen in het vervolgen van de Gemeente van God en het verspillen ervan. Hoe komt hier de wezenlijke tegenstelling

van principes naar voren! Hier was het slechts de menselijke school die hij volgde; de tradities van zijn vaders, met al hun beroep op de natuur en eigenbelang, wakkerde zijn ijver aan; maar God had betere bedoelingen met hem, God, die hem uit de moederschoot had gescheiden, en hem nu door Zijn genade riep. Zijn Zoon werd geopenbaard, niet alleen aan hem, objectief gezien, maar in hem, om voortaan de enige blijvende kracht en werkelijkheid voor zijn ziel te zijn; en de betovering van zijn traditionele godsdienst, die hem tegen de Christus van God had opgezet, stortte op dat moment in.

Hij was dus de geschikte prediker voor de heidenen, terwijl hij zelf geen heiden was, maar een Jood in de volle werkelijkheid van ijverig wetticisme. Als hij dit opgaf, gaf hij het op als volledig wetend, als zich in zichzelf de tegenstrijdigheid ervan realiserend met de genade die God hem had getoond. In het bewustzijn van deze goddelijke roeping, overlegde hij nu niet met vlees en bloed, en zelfs niet met hen die apostelen voor hem waren. God had in zijn geval zelfs alle schijn van apostolische opvolging, die velen sindsdien zo dierbaar is, doorbroken. Integendeel, nadat hij deze openbaring had ontvangen, trok hij weg naar Arabië, naar de woestijn, en keerde opnieuw terug, van een school zoals Mozes die leerde, naar de plaats waarheen hij was gekomen om het geloof te vervolgen dat hij nu predikte. Hij ging inderdaad naar Jeruzalem 'om Petrus te zien, maar bleef slechts vijftien dagen bij hem, en andere apostelen zag hij niet, behalve Jacobus, de broer van de Heer'. Opnieuw trok hij naar verafgelegen streken, en de gemeenten van Judea die in Christus waren, kenden hem zelfs niet van gezicht. Zij hadden slechts gehoord dat de vervolger nu predikte wat hij had vervolgd, en zij verheerlijkten God in hem.

Als we deze geschiedenis in verband zien met wat we al gezien hebben over het karakter van het christendom, is het duidelijk hoe volledig het profetische karakter erin tot uiting komt als kenmerk van zijn bediening. De profeet is iemand die dicht bij God wordt gebracht, om in Zijn tegenwoordigheid Zijn gedachten te leren kennen, en wordt door God uitgezonden, alleen aan Hem verantwoordelijk in de boodschap die hem is toevertrouwd, om die gedachten te verkondigen. Het priesterschap in Israël was opeenvolgend; maar als gevolg daarvan garandeerde de opvolging in feite geen enkel werkelijk geestelijk karakter. Het priesterschap kon ver van God afdwalen, en deed dat ook, zoals we weten. De priester was nog steeds de priester, en moest als zodanig worden beschouwd totdat het God behaagde hem opzij te zetten; maar de profeet was zelfs in Israël een totaal andere persoon.

Hij ontving zijn roeping op de meest uitgesproken wijze van God zelf, en zijn geestelijk karakter werd gegarandeerd door deze onafhankelijke roeping van God. Hij die hem zond was verantwoordelijk voor hem. De kennismaking met God kenmerkte hem. Hij was karakteristiek de 'man Gods'; en als zodanig trad hij voor God op, zoals we in de geschiedenis zien, in de tijden van diepste afvalligheid en afval, met zijn boodschap van terugroeping of van waarschuwing en oordeel. Dit is in feite het karakter van alle nieuwtestamentische bedieningen. Er is nergens een officiële status, die vereerd moet worden, ongeacht het leven. De boodschap van God is de hele zaak; en als het leven niet bij God was, zou het meteen de aanspraak op realiteit in de boodschap verliezen. De gave is van God alleen en brengt zijn verantwoordelijkheid met zich mee. Het aanvaarden van

de toestemming van de mens zou slechts oneer betekenen voor de heerlijke Gever.

1.2 Bevestiging, ondanks tegenstand

Galaten 2

De apostel gaat nu verder met de geschiedenis van zijn gesprekken met hen die voor hem apostelen waren, om aan te tonen dat, hoewel zij niets aan hem toevoegden in de kwestie van het getuigenis, zij zelf op de meest volledige wijze de werkelijkheid bevestigden van het apostelschap dat hij zelfstandig ontving.

1.2.1 Aanvaarding van Paulus

Hij ging na veertien jaar pas weer naar Jeruzalem, een tijd waarin veel werk was verricht onder de heidenen, en Titus die hemzelf en Barnabas vergezelde, was de vrucht van dat werk. De tijd waarin hij opging was die waarin er in Antiochië zelf een vraag was gerezen over het karakter van dit nieuwe evangelie voor de heidenen. De geschiedenis daarvan staat al in Handelingen 15. Paulus en Barnabas werden, zoals we daar vinden, met de volledige instemming van de broeders te Antiochië gezonden om voor eens en voor altijd deze kwestie te regelen die hen in beroering bracht; maar, zoals hij ons hier vertelt, zelfs in dit geval ging hij niet daarheen als louter toegevend aan het verzoek van anderen, maar door een uitdrukkelijke openbaring van God.

In feite was de tijd gekomen dat er, om een openlijke breuk te voorkomen, een overeenkomst moest komen tussen de leiders in Jeruzalem, de centrale plaats van het jodendom, en degenen die het nieuwe evangelie verkondigden. Daarom ging hij daarheen en deelde hun het evangelie dat hij predikte mee; allereerst (vanwege de hoogte van de tegenstand) 'in besloten kring aan hen die een goede naam hadden', opdat het uitbreken van het wetticisme dat de menigte droeg, geen ramp zou veroorzaken onder hen die onder de heidenen waren verzameld. Dit is wat hij klaarblijkelijk bedoelt door te zeggen dat hij dit deed, 'opdat hij niet tevergeefs zou lopen of gelopen hebben'. Titus was bij hem, een Griek, maar in volle christelijke gemeenschap, en zonder besneden te zijn. Hij spreekt reeds van valse broeders die ongemerkt waren binnengebracht, die de vrije mensen van Christus in slavernij wilden brengen. In feite was het christendom in Jeruzalem op het ogenblik zo weinig meer dan een Joodse sekte, dat wij gemakkelijk kunnen begrijpen hoe open de deur voor mannen van deze klasse zou zijn om er binnen te komen.

De apostel weerstaat hen, niet plaats gevend, zoals hij zegt 'voor een uur.' Voor anderen lijkt het misschien een kleinigheid, waarvoor hij vecht. Bij hem ging het om de hele waarheid van het evangelie. Het succes was duidelijk. In de conferentie vond hij dat 'zij die iets schenen te zijn' hem niets te melden hadden, maar aan de andere kant erkende hij dat God in feite aan hem het evangelie van de onbesnedenen even waarachtig had opgedragen als aan Petrus dat van de besnijdenis. Dezelfde machtige kracht in tekenen en wonderen vergezelde zijn werk onder de heidenen als die welke zich in Petrus onder de besnijdenis had geopenbaard; en zij die steunpilaren schenen te zijn, (die hij nu noemt, als Jakobus, Kefas en Johannes,)

bemerkten de genade die hem gegeven was. Zij gaven toen aan hem en aan Barnabas ‘de rechterhand van de gemeenschap’; niet alleen als christelijke broeders, maar dat zij naar de heidenen zouden gaan, zoals zij zelf bleven als dienaren van de besnijdenis. Zij bepaalden alleen dat aan de armen moest worden gedacht; een getuigenis, zo lijkt het, van het karakter van hen die door het evangelie in Israël werden bereikt; en wij vinden Paulus dan ook ijverig daarna om aan deze de offers der heidenen te brengen.

1.2.2 Dood voor de wet, levend voor Christus

Dat was toen de bevestiging die hem werd gegeven; maar hij gaat nu verder en toont aan dat hij bij een latere gelegenheid in Antiochië Petrus zelf had moeten weerstaan en dat als schuldigen. Hij was met hen geweest in de onbeperkte vrijheid van het christendom, etend met de heidenen. Een verandering werd teweeggebracht door de komst van sommigen van Jakobus. We zien hoe sterk het Judaïserende karakter nog aanwezig was bij velen van hen. En toen zij kwamen, trok Petrus zich terug en zonderde zich af, niet uit overtuiging van dwaling van zijn kant, maar eenvoudig als toegevend, zoals Paulus niet had toegegeven, aan de tegenstand die hij vreesde. Zo’n voorbeeld in zo’n plaats werkte spoedig rampzalig. De andere Joden, blijkbaar de massa van de aanwezigen, weken met hem mee. Het was niet, zoals we weer zien, overtuiging, maar achteruitgang in weerwil van hun overtuiging; en dit ging zo ver dat Barnabas, de metgezel van Paulus zelf, zich liet meeslepen door deze schijnbeweging.

De kracht van God om deze beweging te weerstaan werd alleen bij Paulus gevonden. Hij zag dat zij ‘niet oprecht wandelden naar de

waarheid van het evangelie', en door Petrus uit te kiezen, niet nu voor een persoonlijk gesprek, maar in het bijzijn van allen, (want Petrus moest niet overtuigd, maar veroordeeld worden) zei hij tegen hem: 'Indien gij als Jood leeft naar de wijze van de heidenen,' zoals hij had gedaan, 'en niet zoals de Joden, waarom dwingt gij dan nu de heidenen te leven zoals de Joden?' Dat deden zij noodzakelijkerwijs als zij de besnijdenis noodzakelijk maakten voor de Joden om gemeenschap met hen te hebben. Hij beroept zich op het karakter van het Judaïsme op zich in tegenstelling hiertoe. Wat hadden zij zelf, die van nature Joden waren, in dit opzicht gedaan? Zij waren geen zondaars van de heidenen, toch, hij kon volledig voor zichzelf spreken, zoals wij weten, als de ijverigste der wetsgetrouwen, toch wisten zij dat een mens niet gerechtvaardigd werd door de werken der wet, maar door het geloof van Jezus Christus.

Daarom hadden zij het ene opgegeven voor het andere. Zij geloofden in Christus om gerechtvaardigd te worden door het geloof van Christus; want door de werken der wet kon geen vlees gerechtvaardigd worden. Het Jodendom was dus opgegeven; want de mensen konden de wet niet naar eigen goeddunken aannemen, als leefregel, zoals men soms zegt, maar niet als regel van het oordeel. Zij moesten haar nemen voor datgene waarvoor God haar gegeven had, en een regel van oordeel was zij noodzakelijkerwijs, als zij moest beantwoorden aan het doel waarvoor Hij haar gegeven had. Als zij dan de wet hadden afgezworen om door Christus gerechtvaardigd te worden, en op deze wijze gerechtvaardigd waren, kon het dan tegelijkertijd zonde zijn om de wet af te zweren; en was Christus dan de bedienaar van de zonde geworden in deze zaak van hun rechtvaardiging? Het opnieuw opbouwen van wat vernietigd is, betekent dat zij zichzelf tot

overtreders maken omdat zij het vernietigd hebben. De wet bestond voor hen of zij bestond niet. Wij zien dat hij veel verder gaat dan het wel of niet toepassen op heidenen; en het principe van het besluit te Jeruzalem, dat verder ging dan het besluit zelf, tot zijn volle resultaat brengt. Hijzelf was door de wet dood geworden voor de wet, opdat hij voor God zou leven.

Het hele christelijke leven was er dus bij betrokken. De brief aan de Romeinen heeft ons volledig vertrouwd gemaakt met het argument hier. De wet zelf had, doordat Christus haar straf voor hen droeg, als het ware hun dood eraan bevestigd. Hij was gekruisigd met Christus, met Hem die, zoals hij daarna zegt, de vloek van de wet had gedragen, haar uiterste straf, waarboven zij geen enkele aanspraak had. Zo was hij vrij. Dood met Christus was het leven, en hij leefde, maar niet, om zo te zeggen, zichzelf. De Christus die voor hem aan het kruis was geweest, die nu in de hemel was, had hem voor zich gewonnen, die Christus die voortaan in de heerlijke werkelijkheid van wat hij zag dat Hij was, in hem leefde. Het was meer dan Christus die zijn leven was: Christus was zijn ware zelf, het doel en voorwerp van zijn leven van nu af aan; want het leven dat hij in het vlees leefde, leefde hij nu in het geloof van de Zoon van God die, in het wonder van zijn volmaakte genade, zichzelf voor hem had liefgehad en gegeven. Zouden zij Christus ook onder de wet stellen? Helaas, sommigen wilden en doen dat nog steeds.

Voor de apostel was het veel anders. De wet, als die nu voor hem zou blijven bestaan, zou eenvoudig de vernietiging zijn van alle waarde van Christus' dood voor hem. Als gerechtigheid door de wet kwam, was die dood van Christus nietig. Het is dus duidelijk dat de kwestie

van de wet als een mogelijke levensregel voor de christen wordt geregeld door de woorden van de apostel hier. God heeft dat nooit zo gemaakt. Het is duidelijk dat zelfs als een regel, als het was, nee, juist omdat het was, de perfecte regel voor de Jood, als de christen iets anders, iets hogers is dan een Jood, de regel van de Jood zijn wandel niet het christelijke karakter kan geven. In plaats van te hoog te zijn voor de christelijke verworvenheden als norm, is hij juist te laag. In feite wordt in de wet helemaal niets van de hemelse kant van het christendom uitgedrukt. Het is de mens in het vlees over wie de wet heerst; en, zoals we elders hebben gezien, is de sfeer van de wet dus helemaal deze kant van de dood, en niet daarbuiten. De christen is, door genade, daarbuiten.

Dood en oordeel liggen achter hem, niet voor hem. Hij behoort tot een andere sfeer; en hoewel op aarde, is hij toch de mens in Christus, om zo te leven en te wandelen. Het is duidelijk dat Petrus, door de weg te volgen die hij deed, geen enkele gedachte had om in strijd te zijn met de waarheid van rechtvaardiging voor God. Hij nam eenvoudig de wet voor het moment aan als leefregel, maar de apostel maakt er een kwestie van het hele evangelie van. Hij denkt niet aan de mogelijkheid dat het slechts een gedragsregel is. God bedoelde het om de vraag van rechtvaardigheid voor Hem op te werpen. 'De mens die deze dingen doet, zal daardoor leven' was wat dat betreft de hele zaak.

Deel 2 - Het contrast tussen wet en geloof

Galaten 3

Paulus komt nu meteen bij de kwestie van de leer, maar, zoals reeds gezegd is, hij neemt het op een manier op die we in Romeinen niet hebben gezien. Zijn historische behandeling ervan was inderdaad het duidelijkst mogelijke argument dat hij kon gebruiken voor hen wier ogen zo afgestompt waren als die van de Galaten. De grote feiten van de geschiedenis waren er en niemand kon ze ontkennen. God had de belofte aan Abraham gegeven, een eenvoudige, onvoorwaardelijke belofte, waarin Hij zijn hele waarachtigheid had toegezegd om zijn woord te vervullen, lang voordat de wet überhaupt was gegeven. Het argument brengt meteen het gezag van God zelf in om de vraag te beslechten.

2.1.1 Oproep tot geloof

Hij doet echter in de eerste plaats een beroep op hen, omdat zij die Geest van Christus hebben ontvangen, die het onderscheidende kenmerk van het christendom was. Het was niets minder dan een betovering voor hen om nu de waarheid niet te gehoorzamen, terwijl Christus zelf, dat is Christus gekruisigd, zoals aangekondigd in het evangelie, maar in de kracht van Zijn genade, in geloof was

ontvangen en door hen was bezeten. Het was als gevolg van hun ontvangst van Hem dat de Geest werd gegeven. Kennelijk was er gedurende de gehele bedeling van de wet niets van dien aard. Er was geen Geest van aanneming. Die was nooit tot iemand gekomen door de werken der wet. Hij kwam nu universeel als gevolg van het horen van het geloof. Zoals vaak is gezegd, als in het Oude Testament werd verklaard dat God een Vader was voor Israël, dan was dit precies het tegenovergestelde van het bezitten van diegenen als Zijn familie die werkelijk Zijn kinderen waren, want allen waren zelfs niet van het ware Israël, die Israëlieten waren.

Het was een volk in het vlees dat God had behaagd op te nemen, en hen in een bepaalde verhouding tot Zichzelf te plaatsen, niet in die geestelijke verhouding die het christendom inhield, want voor dit volk van God was er geen regeling van de eeuwige kwestie. Zij konden van deze plaats in de hel vallen. Er was geen zekerheid voor hen die louter in het Jodendom leefden. De Galaten hadden dus ervaring met de kracht van het evangelie en dat het een kracht was waar de Jood als zodanig niets van wist. Zij hadden ook geleden voor het evangelie, zoals de apostel zegt. Was het allemaal een vergissing? Was het tevergeefs geweest? De Geest werd duidelijk 'bediend' door hen die het evangelie aan hen verkondigden en die predikten, zoals toen gebruikelijk was, met begeleidende tekenen en wonderen van Gods kant, als getuigenis van Zijn woord. Was het door de werken der wet (volgens dat beginsel) dat deze dingen werden gewrocht, of volgens de tegenovergestelde wijze van het horen van het geloof? De wet zei doen, niet horen. Het evangelie zei horen, niet doen.

Maar hierin ging het christendom alleen terug naar het patroon van degene die God in zijn wijsheid op een onmiskenbare plaats had gezet in verband met de Jood zelf. Abraham was degene door wie zij al hun zegen verwachtten; maar Abraham, zo luidt het verslag, ‘geloofde God, en het werd hem tot gerechtigheid gerekend.’ Bij hem waren er geen werken van de wet, toen de wet nog niet bestond. Als dan in hem het geloof werd gerekend tot gerechtigheid, als in hem God, die in de mens geen gerechtigheid vond, het beginsel van het geloof tot gerechtigheid aannam, is het duidelijk dat zij die waarlijk zijn kinderen waren, volgens dat beginsel zouden worden aangenomen. Zij die uit het geloof waren, zouden de kinderen van Abraham zijn. De Schrift had toen uitdrukkelijk de rechtvaardiging van de volkeren door het geloof voorzien. Het had Abraham als het ware het evangelie verkondigd in de aankondiging dat in hem alle volken gezegend zouden worden. ‘In hem’ kon niet betekenen vanwege zijn verdienste, zoals de Jood misschien bereid was te beweren; want wat hem betreft was alle verdienste afgewezen; maar integendeel, dat de volken gezegend zouden worden op grond van dat beginsel van geloof dat God naar voren had gebracht en met betrekking tot Abraham had erkend. Zij die van geloof waren, zouden daarom gezegend worden met de gelovige Abraham.

2.1.2 Geloof, het afzien van het ‘zelf’

Hieraan kon de wet niet worden toegevoegd. Het was, zoals we keer op keer hebben gezien, precies het omgekeerde van dit principe. In het geloof is er het afstand doen van zichzelf, het zich om die reden wenden tot een Ander. In de wet daarentegen is er helemaal geen sprake van een Ander. Het is ‘de mens die ze doet, zal daardoor leven’;

maar dat betekent helaas vloek, en alleen vloek. Zovelen als van de werken der wet waren, (zovelen als van dat beginsel waren), waren onder de vloek; niet dat de werken der wet slechte werken waren; duidelijk het tegendeel; maar er staat geschreven: ‘Vervloekt is een ieder, die niet volhardt in alles wat in het boek der wet geschreven staat, om het te doen.’ Dat is het principe zoals dat door de apostel werd aangekondigd, toen het christendom nog niet was gekomen. Hij wist zeker waarover hij sprak.

Hij geloofde zeker niet dat het christendom dit in enige mate had gewijzigd, zodat een bepaalde hoeveelheid wettelijke werken voor God aanvaardbaar werden. De wet zei ‘alle dingen,’ en de apostel zegt erna, ‘alle dingen.’ Niemand heeft een titel om dit in het minst te veranderen. Maar toen lag de vloek even duidelijk op een ieder; en hoe zalig dus de genade die in het Oude Testament zelf het tegenovergestelde beginsel had verklaard, toen door de profeet werd gezegd dat ‘de rechtvaardige door het geloof zal leven’. Dat was de duidelijke afwijzing van de wet voor rechtvaardiging in de ogen van God, want ‘de wet is niet uit het geloof’, zoals we hebben gezien. Het is de mens die ze doet; het is niet het werk van een Ander, het is het eigen werk van de mens waardoor hij moet leven. Christus staat hier dus niet ter discussie. Als wij gerechtvaardigd willen worden volgens het principe van de wet, moeten wij Christus opgeven.

2.1.3 Onder de vloek van de wet

Maar in feite is de verlossing voor ons gekomen. Wij waren, zegt de apostel, hopeloos onder de vloek van de wet. Dat was alles wat zij voor ons kon doen, en toen Christus kwam, moest Hij, in plaats

van daarvan afstand te doen, ons integendeel zelf verlossen van de vloek van de wet zoals Hijzelf die vloek maakte. Een vreemde manier om dit uit te drukken lijkt inderdaad: 'want er staat geschreven: Vervloekt is een ieder die aan een boom hangt.' Men zou zeggen dat het louter hangen aan een boom noch op zichzelf de vloek kon zijn, de ware vloek over de zonde, noch, anderzijds, noodzakelijkerwijs degenen kon aanwijzen die onder de vloek waren. Het was, zoals wij zouden moeten zeggen, een schijnbaar volkomen willekeurige zaak. Een onschuldige man kon aan een boom hangen, net zoals een man die tot het uiterste van zijn schuld doordrongen was, daar nooit mocht hangen. Waarom drukt de wet zich dan zo uit? En hier moeten we voorzichtig te werk gaan, want aan verschillende kanten zijn hierover fouten gemaakt.

Wij moeten bedenken, dat de wet op zichzelf weliswaar een systeem van aardse regering was, hoewel van goddelijke aanstelling, maar dat zij anderzijds in haar strekking geestelijk geheel verder ging. Als aardse regering, de regering van een aards volk, ging zij in haar beloningen of strafmaatregelen niet verder dan de aarde. Zij heeft nooit over de bewaarder van haar geboden gezegd: 'Hij zal naar de hemel gaan', noch over de veroordeelde zondaar: 'Hij zal naar de hel gaan.'¹ Hierover is vaak gesproken, maar het moet volledig worden begrepen; want als dat niet gebeurt, moet dat tot verwarring leiden. God bedoelde dat de veroordeling van de mens daardoor volledig zou worden volbracht, en plaatste daarom zowel straf als beloning in een voor hem kenbare sfeer, en niet in een eeuwigheid waarover hij naar believen kan speculeren. 'De ziel die zondigt, die zal sterven' en

1 Men moet niet vergeten dat de 'hel' in het Oude Testament 'Sheol' is, wat hades is, de plaats van de doden.

‘de mens die ze doet, zal daardoor leven’ waren bedoeld om duidelijk te spreken in de gewone taal van de mensen; en aldus gesproken is de kwestie van de wet even duidelijk en begrijpelijk als haar macht om te veroordelen absoluut onbetwistbaar is.

De schaduw van de veroordeling van de mens hierdoor moet het vooruitzicht na de dood verduisteren; toch heeft God Zichzelf niet gebonden aan het wettig oordeel. Als Hij dat had gedaan, zou er voor niemand hoop zijn. Maar de vloek verbonden aan het hangen aan een boom is niet noodzakelijkerwijs eeuwig. Maar als er geen manier is om te ontsnappen, zal dat voor iedereen zo zijn. Hij die het voor anderen droeg, is er door Zijn eigen volmaaktheid uit opgestaan (Hebr. 5:7), zoals degenen voor wie Hij het droeg door dat plaatsvervangend werk namens hen.

Het kruis markeerde het karakter van dat werk als de dood in zijn volle strafkarakter, en dus de verlating van God; en dat wat voor anderen zijn diepste betekenis zou kunnen verliezen, want het offerdier had al zijn betekenis. Een ezel zou met een lam verlost kunnen worden; maar het toegewijde lam kon niet verlost worden (Lev. 27:10). Is het niet duidelijk dat dit hangen aan een boom profetisch wijst op Hem die inderdaad onder de vloek van God zou komen te liggen, en dat de wet als het ware door alle eeuwen van haar bestaan heen wachtte totdat zij eindelijk haar bevrediging vond in die ene wonderbaarlijke vervulling, het kruis van Christus? Alleen zo kon de zegen van Abraham over de heidenen komen; want als de heidenen in feite niet onder de wet waren (wat ze in de bedeling niet waren), toch moet de zonde noodzakelijkerwijs dezelfde schaduw van de vloek achter zich hebben. Heiden of Jood, het kon geen verschil maken voor God, en

in feite kon de vorm die de wet aan de vloek gaf slechts de gestalte zijn van een diepere zaak. De zegen van Abraham kon niet over de heidenen zelf komen, tenzij die vloek door Jezus Christus uit de weg werd geruimd, en alleen zo konden wij de belofte van de Geest door het geloof ontvangen.

2.1.4 Abraham en de belofte

De apostel keert nu terug naar Abraham en de belofte aan hem, om de onmacht van de wet aan te tonen om die ongedaan te maken. Hij doet hier een beroep op het morele gevoel van de mens. Als hij slechts een mens was, en een onvoorwaardelijk verbond had gesloten, waarbij hij zich aan dit of dat verbond verbond, en vooral, voegt hij eraan toe: 'Als dit verbond werd bevestigd, kon niemand het ongedaan maken' en niemand kon er een voorwaarde aan toevoegen. Nu had God het, zoals duidelijk is, gemaakt in deze beloften aan Abraham, en bevestigde ze, zoals hij ons rechtstreeks vertelt, aan Christus. Het verbond was van belofte en het was zowel gemaakt als bevestigd, Het was een absolute belofte, geen voorwaardelijke. Daarom kon geen voorwaarde worden toegevoegd zonder de aard ervan te vernietigen. Toen God zei 'in uw zaad', sprak Hij duidelijk over Christus.

Wanneer wij terugkijken in de geschiedenis, zien wij dat God dit gaf nadat Izaäk was verlost, zoals de Schrift zegt, in een gestalte, van die offerdood waarvan Christus niet was verlost. Het was Christus die in Zijn gedachten was. Hier was het Lam dat God zou leveren voor het brandoffer. Hier was de ram die in de waarheid Izaäk redde, zoals we kunnen zeggen, de ram die bij zijn horens in het struikgewas werd gegrepen: Christus dus, als het ware gegrepen door de kracht die Hij

had om te redden en te zegenen, welke Zijn liefde Hem daarom niet toestond niet in werking te stellen. Christus was het Zaad aan wie God het verbond der belofte bevestigde, en de wet kwam 430 jaar te laat om het überhaupt opzij te zetten; maar het is duidelijk dat als het eraan toegevoegd werd, dat het zou ontkrachten. De apostel verwerpt beide gedachten, het ongeldig maken en het toevoegen, waarbij het toevoegen in feite hetzelfde is als het ongeldig maken. Toevoeging van de wet zou de invoering zijn van een tegenstrijdig beginsel; want als het erfdeel van de wet zou zijn, zou het niet meer van de belofte zijn, terwijl God het aan Abraham gaf door de belofte.

2.1.5 Waarom dan de wet?

Natuurlijk komt hier de vraag: Waarom dan de wet? ‘Zij is toegevoegd,’ antwoordt de apostel, ‘ter wille van de overtredingen.’ Dat is de uitdrukking; wat betekent, niet om de overtredingen in toom te houden, zoals de algemene gedachte schijnt te zijn, want de Schrift zelf heeft ons reeds gezegd dat ‘waar geen wet is, is geen overtreding.’ Zij kon dus de overtredingen niet in toom houden; integendeel, zij kon ze alleen maar voortbrengen; dat wil zeggen, zoals wij reeds gezegd hebben, zij kon de zonde die vorm doen aannemen. Het werd dus met dat doel toegevoegd; en het werd toegevoegd voor een bepaald tijd; omdat het niet datgene was wat de mens de zegen kon geven, moest het uit de weg worden geruimd, opdat de zegen kon komen. Het werd daarom tijdelijk toegevoegd om een bepaalde reden; toegevoegd ‘totdat het Zaad zou komen aan wie de belofte is gedaan.’ Er was nog iets anders. ‘Het was verordend door engelen,’ maar het had niets van de heerlijkheid van het nieuwe verbond, zoals

dat door Christus goed is gemaakt. De heerlijkheid op de Sinaï, zoals de psalmist zegt, was engelenheerlijkheid (Ps. 68:17).

God zelf was niet onthuld; was achter, in de dikke duisternis. Of als Mozes Hem zag, was het slechts de achterkant; Zijn gezicht kon niet gezien worden. En juist de weerkaatsing van de heerlijkheid in het gezicht van Mozes maakte dat de mensen Hem niet konden zien; het bracht de mens slechts in de verte, niet naderbij, en dus moest er een bemiddelaar zijn, duidelijk Mozes zelf; maar een bemiddelaar impliceert twee partijen. ‘Een middelaar is geen middelaar van één,’ maar God was de enige die sprak in de belofte aan Abraham. God is Eén; er was geen andere partij. Alles hing dus in de belofte af van God Zelf.

Maar dit schijnt de wet tegenover de belofte van God te stellen, zou men kunnen aanvoeren. Neen, zegt hij, in de aard van de zaak zou een wet gegeven moeten zijn die leven kon geven, opdat de gerechtigheid eronder zou kunnen worden uitgewerkt. Leven was wat de mens nodig had. De wet was de bediening van de dood en niet van het leven. Gerechtigheid kon daarom niet door de wet geschieden; en de wet was niet tegen de belofte van God, maar sloot integendeel de mensen voor al hun zegen op die belofte. De Schrift die erover spreekt, ‘heeft allen onder de zonde gesloten, opdat de belofte door het geloof van Jezus Christus gegeven zou worden aan hen die geloven.’

2.1.6 De grens van de wet

Dit toont ons dus duidelijk de grens van de wet. ‘Voordat het geloof kwam,’ dat wil zeggen voordat het Gods openlijke en erkende principe

van zegen was, ‘werden wij onder de wet gehouden, opgesloten voor het geloof dat later geopenbaard zou worden.’ Dat geloof werd noodzakelijk gemaakt door het feit van het verderf waarin de wet ons aantoonde. God moet zegen brengen door een ander; geloof in een ander moet Zijn principe zijn. De wet was dus onze tuchtmeester tot Christus. Het had een noodzakelijke les te leren voor een tijd. Geen onderwijs is voor altijd. Het werk van de tuchtmeester is om ons onafhankelijk van zichzelf te maken, en het werk van de wet was om ons op een plaats te brengen waar de wet niet meer nodig zou zijn. Haar eigenlijke dienst was om ons op te sluiten voor rechtvaardiging door geloof alleen, omdat er geen andere manier mogelijk was. Maar als dit zo moet zijn, ‘nadat het geloof is gekomen, zijn wij niet langer onder de tuchtmeester.’ Nu het geloof openlijk Gods beginsel is verkondigd, is het werk van de wet gedaan.

2.1.7 In Christus voor God staan

En dit blijkt uit het feit van de nieuwe plaats waarin God Zijn volk nu heeft gezet, ‘zonen van God door het geloof in Christus Jezus’; de school van de wet is niet de juiste plaats voor ons. Dat betekent natuurlijk niet dat wij niet mogen profiteren van de lessen die de wet leerde. We kunnen profiteren van de lessen die we op school leren zonder onder de meester te staan; maar onder de meester zegt niemand ‘Vader’. De plaats van de zonen als zodanig is duidelijk ergens anders dan op school. Dit is dus voor ons gekomen, want ‘zovelen van ons als tot Christus gedoopt zijn, hebben Christus aangedaan’. Christus is, volgens de in de doop zelf aangekondigde waarheid, Degene in wie wij dus voor God staan.

Het is Zijn volmaaktheid, Zijn schoonheid die op ons wordt gezien. Niets anders wordt gezien, geen aardse toestand, geen bevoorrechte plaats daarnaast. 'Er is Jood noch Griek, er is slaaf noch vrije, er is man noch vrouw, want gij zijt allen één in Christus Jezus.' Het is duidelijk dat als ieder van ons in Christus is, Christus voor ieder van ons hetzelfde moet zijn. Er kan hier geen onderscheid zijn. Voor onderscheid moeten wij van Christus weggijken; maar als wij dan 'van Christus zijn', dan 'zijn wij Abrahams zaad', op de meest volledige wijze geïdentificeerd met Hem in wie de zegen moest zijn, geïdentificeerd met de Erfgenaam van de zegen, en daarom erfgenamen volgens de belofte, 'in uw Zaad': dat is Christus, in wie wij zijn.

Deel 3 - De betekenis van Geest van aanneming die gekomen is

Galaten 4 - 5:6

3.1 De gegeven genade

Galaten 4:1-20

3.1.1 Kindschap

Daarom keert de apostel nu natuurlijk terug tot wat hij reeds gesproken heeft als de duidelijke bijzondere zegen van het christendom zelf, de komst van de Geest. ‘Wij zijn allen zonen Gods door het geloof in Christus Jezus;’ maar dan waren er kinderen Gods vóór het christendom. De kinderen Gods waren niet als zodanig verzameld; de ware kinderen werden niet als zodanig erkend; maar ze waren er wel. Christus stierf niet alleen voor het volk Israël, maar opdat Hij de kinderen Gods, die in de wereld verstrooid waren, in één zou verzamelen. Er waren dus kinderen, zelfs toen zij verstrooid waren.

Er waren kinderen Gods onder de wet, maar zolang zij daar waren, verschilden zij in niets van dienaren.

Er was geen roep van 'Abba, Vader'. Er was geen Vader die hen openlijk erkende. De kinderen waren evenzeer kinderen. Zij waren, in die zin, 'heren van allen.' Toch verschilden zij in hun praktische toestand in niets van dienaren. Zij waren 'onder voogden en beheerders', voor hun eigen bestwil, 'tot de tijd die de Vader heeft vastgesteld.' Nu was deze voogdij, zoals de apostel ons vertelt, een echte slavernij. De wet was het element van de wereld. Het is, in feite, wat in elk systeem van natuurlijke godsdienst dat ooit in de geest van de mens was, binnenkomt. Het is het beginsel waarop de hele wereld draait, dat noodzakelijk is, en de mens kan zich geen ander voorstellen; maar juist daardoor was het slavernij voor het kind van God. Hij was onder datgene wat hem de nabijheid ontzegde die werkelijk de zijne was en hem belette te dienen in de vrijheid van de plaats van het kind.

3.1.2 God zond zijn Zoon

Maar de 'volheid des tijds' kwam. God had standvastig het doel voor ogen dat voor Hem lag en Hij kon niet langer wachten dan de noodzakelijkheid vereiste. 'Toen de volheid van de tijd' dan 'gekomen was, zond God zijn Zoon uit,' Degene in wie er noodzakelijkerwijs, door wat Hij was, de grootst mogelijke nabijheid tot Zichzelf was, maar nu schijnbaar op een afstand, 'gekomen uit een vrouw' en werkelijk Mens, maar ook 'gekomen onder de wet', onder dat wat voor ieder ander slavernij was, wat voor Hemzelf geen kon zijn. Bij Hem was er geen onmogelijkheid om de gerechtigheid van de wet uit te werken. Zij kon alleen getuigen van de volmaaktheid die in

Hem was, en zo komt, na zijn dertig jaar durende proeftijd, de Geest van God openlijk over Hem en merkt Hem aan als het Voorwerp van Gods volle vreugde. Hij was verzegeld, zoals wij dat niet zijn, vanwege Zijn eigen volmaaktheid; maar Hij ging, in diezelfde handeling, een weg van bediening aan anderen, waarin de verlossing zou worden volbracht voor hen die onder de wet waren, opdat wij nu ‘de aanneming tot zonen zouden ontvangen’; dat wil zeggen, de volledige plaats van kinderen, alsmede de werkelijkheid van het zijn van zulke kinderen.

3.1.3. Zoonschap

Want dit is wat zoonschap betekent, in tegenstelling tot kinderen, zoals de termen hier gebruikt worden. Het kind (teknon) is dat van nature. Hij wordt daartoe geboren, en als geboren kan hij nooit ophouden kind te zijn van degene uit wie hij geboren is; maar hij mag niet de plaats van kind hebben, en dat is wat in de Schrift ‘zoonschap’ inhoudt. De zoon (huios) is het erkende kind, het kind in de plaats van het kind; en dat is wat hoort bij het christendom. Kinderen waren er eerder, maar nu zijn het ‘zonen’; en wij hebben, op die manier, de aanneming ontvangen. Het gevolg is: ‘Omdat gij zonen zijt, heeft God de Geest van zijn Zoon in uw harten gezonden, roepende Abba, Vader.’ Merk op dat de plaats zoals die van God is gegeven, eerst de onze moet zijn, daarna komt de kwalificatie voor de plaats, de Geest van Zijn Zoon.

Hoe heerlijk spreekt dat! Het is niet zomaar de geest van een zoon, maar de Geest van Zijn Zoon. In feite is het de volmaaktheid van Christus die deze ontvangst door ons van de Geest van Christus

mogelijk heeft gemaakt, en die ons daardoor in de heerlijkheid brengt van de zekerheid van wat Christus Zelf voor God is, in de waarde waarvan wij verblijven. Hoe is het dan mogelijk, vraagt de apostel als het ware, om op zo'n plaats nog langer een dienstknecht, dat wil zeggen een slaaf te zijn? Het is de slavernij waarvan hij spreekt. Dienaren zijn we natuurlijk in ware zin, juist omdat we zonen zijn. We dienen als zodanig. God heeft recht op dienstbaarheid, zeker, van al zijn zonen, maar er is geen slavernij in deze. Als zonen zijn wij heerlijk vrij, en als zonen zijn wij erfgenamen van God door Christus. Dit is dus het kenmerk van het christendom.

3.1.4 Verval tot het Jodendom

Daarom wendt de apostel zich nu tot de Galaten, om hen aan te spreken op hun verval van deze bewuste zaligheid. Het ingaan in het Jodendom is voor hem hetzelfde als teruggaan naar het heidendom waaruit zij in feite waren voortgekomen. Zij hadden God niet gekend, en deden toen dienst aan hen die van nature geen goden waren. Nu hadden zij Hem gekend, of liever gezegd Hij had hen gekend. Gekend en erkend, hoe konden zij zich dan wenden tot 'de zwakke en armzalige elementen van de wereld', waartoe zij opnieuw in slavernij wensten te geraken? Het was heidendom waarin zij in feite waren geweest. Deze 'elementen van de wereld' waren voor hen in het heidendom geweest, en toch zegt hij: 'Hoe keert gij weder?' Het was in feite allemaal hetzelfde; als Christus werd opgegeven, wat maakte het dan uit?

Zij namen dagen en maanden en tijden en jaren in acht. Niets ergs, zouden de mensen zeggen, daarin; maar hij geeft er onmiddellijk

commentaar op: 'Ik ben bang voor u, opdat ik u niet tevergeefs arbeid geef.' Dan smeekt hij hen stil te zijn zoals hijzelf bleef; hun verval kon hem in geen enkel opzicht schaden. Zij wisten hoe hij, ondanks de zwakheid van het vlees, hun in het begin het evangelie had verkondigd. Zij hadden geen aanstoot genomen aan de zwakheid, de lichamelijke zwakheid die zij in hem zagen; zij hadden hem daarom niet verworpen, wat in feite alleen bedoeld was om de kracht van de Geest in hem duidelijker te maken. Zij hadden hem ontvangen als een engel van God, zelfs als de Christus die hij vertegenwoordigde. Hadden zij dan in feite die zaligheid gekend waarvan zij zeker hadden gesproken? Zij zouden hun eigen ogen hebben uitgestoken en die aan hem hebben gegeven. Hoe was het nu?

Maakte het vertellen van de waarheid hem tot hun vijand? Maar er waren anderen die grote ijver voor hen aan de dag legden, niet op de juiste manier. Zij handelden, zoals hij het zegt, met een doel, wilden de apostel uitsluiten, opdat zij zelf die plaats in hun genegenheid zouden hebben, die zij hem hadden ontnomen; maar als zij werkelijk de zegen hadden gevonden, die zij verklaarden, zou het dan niet goed voor hen zijn daarin te blijven, om op die wijze hun ijver te tonen? In feite was hij vol verlangen naar hen. Hij was degene geweest die hen in Christus in deze zegen had gebracht. Nu was hij als het ware opnieuw aan het baren (had alle smart en pijn daarvan), totdat Christus in hen gevormd zou worden. Hij wilde bij hen aanwezig zijn, maar met een andere stem. Hij moest het veranderen, want hij stond in twijfel over hen.

3.2 Het getuigenis van de wet zelf

Galaten 4:21 - 5:6

3.2.1 Slaaf of vrije

Als zij niet meer wilden luisteren naar het evangelie of naar degene die tot hen voor Christus had gesproken, dan zou de apostel nu een beroep doen op de wet zelf, die zij ongetwijfeld moesten horen. Ijverige wetshandhavers moeten de wet horen. Hier gaat hij weer terug naar Abraham, en wel op een manier die voor sommigen, die het typische karakter van de oudtestamentische geschiedenis nauwelijks aanvaarden, vreemd zou lijken. Maar voor de 'dwaze Galaten' kan hij dit gebruiken zonder hun vermogen in twijfel te trekken om niet alleen de gelijkenis met de waarheid, maar de waarheid zelf die erin zit, te beseffen. In feite spreken deze typische beelden voor zichzelf en zijn ze ontworpen om te spreken. Wanneer wij eenmaal de sleutel tot hen hebben, kan hun volmaakte overeenstemming met de waarheid niets anders zijn dan die welke door God is ontworpen om haar naar voren te brengen. De twee zonen van Abraham spreken dus natuurlijk van die twee klassen van zijn nageslacht waarover de apostel heeft gesproken.

Er is het zaad naar het vlees; er is het zaad naar de Geest, het natuurlijke kind 'en het geestelijke kind', het kind 'van het geloof'. Het is daarom niet moeilijk de gelijkenis te begrijpen wanneer hij het ene zaad benadrukt als dat van een slavin, het andere van een vrije

vrouw. Slavernij en vrijheid waren reeds zijn thema. Hoe duidelijk wordt het wanneer hij ons vertelt dat hij die uit de slavin was geboren naar het vlees, in de gewone gang van de natuur, met niets noodzakelijks van God erin, en anderzijds hij die uit de vrije vrouw was door belofte. Hij heeft reeds gesproken over deze belofte, heeft haar 'in u', gezegd over hem wiens geloof hem tot gerechtigheid werd gerekend, reeds verbonden met het geloof van hen die de kinderen der belofte zijn. Deze dingen, zegt hij, zijn niet precies een verhaal, maar 'zijn verhalend.'

Het waren ware dingen, dingen die werkelijk hadden plaatsgevonden, zonder twijfel, maar die niettemin 'hen waren overkomen', zoals de apostel zegt over andere dingen in hun geschiedenis, 'als typen'. Zij hadden een goddelijk bedoelde betekenis in zich en konden niet alleen gebruikt worden om zulke dingen te tonen. Deze twee zijn dus de twee verbonden, het ene van de berg Sinaï, de wet die tot slavernij brengt, die Hagar is; het andere, dat van de belofte 'Jeruzalem dat boven is', 'dat de moeder van ons allen is', of 'dat onze moeder is'. Het 'Jeruzalem dat boven is' brengt onze gedachten natuurlijk naar datgene waarvan Johannes ons in zijn Openbaring steeds een vollediger beeld geeft. Het was de thuisstad, de stad waarvan al het volk van God nu kinderen zijn. De apostel spreekt erover als over een huidige werkelijkheid en een plaats die alleen het geloof kan herkennen, maar die niettemin reëel is.

Paulus wendt zich hier tot de profeet, om ons te tonen dat, hoewel de onvruchtbare in feite niet baarde (vóór de tijd van Israëls werkelijke zwoegen en geboorte, zoals in een komende dag), er toch de vreemde paradox zou zijn van veel meer kinderen voor haar dan toen zij een

man had. Dit is taal die de apostel over de olijfbboom in de brief aan de Romeinen ons duidelijk laat begrijpen. De takken zijn afgebroken, maar toch zijn er takken voor in de plaats gekomen die gerekend worden tot de olijfbboom zelf. Zij zijn in feite, in ware zin, de vrucht van Israël, hoewel Israël intussen die vruchtbare toestand heeft verloren, en hier vinden wij de kinderen die in feite haar hart meer zouden moeten verblijden, wanneer wij de dingen vanuit het goddelijk standpunt bezien, dan alle generaties van het volk in het vlees alleen. Hier zijn natuurlijk de kinderen van de belofte.

Hier is de ware Izaäk, maar de tegenstelling tussen degene die naar het vlees is geboren en deze nieuwe geestelijke geboorte is duidelijk. Deze apostel zelf is er zelfs nu een bewijs van, maar de bekende tegenstand overal van Israël tegen Christus en Zijn volk was natuurlijk het grootste bewijs. Israël naar het vlees vervolgde de kinderen der belofte, maar wat zou het resultaat zijn? De uitwerping van de slavin en haar zoon. God had in feite het principe van de wet, dat het principe van slavernij was, afgewezen, en als Hij nu zonen had die werkelijk van de vrije vrouw waren, kinderen van de belofte, kinderen die door goddelijke genade zo gemaakt waren, dan kon er geen gemeenschappelijke erkenning zijn van deze en van de zo totaal tegenovergestelde. 'Wij dan,' zegt hij, 'broeders, zijn geen kinderen van de slavin, maar van de vrije.' De wet kon gemakkelijk, als het ware en natuurlijk, kinderen tot God voortbrengen. Hoe natuurlijk is het voor mensen om een dergelijk systeem te aanvaarden en op zulke voorwaarden met God gesteld te worden.

Het hele volk Israël nam onmiddellijk en vastberaden deze grond zonder meer aan. Aan de andere kant moet het door God gewenste

ware zaad door goddelijke kracht worden geboren; langzaam geboren, zoals men kan denken, lange jaren gaan voorbij terwijl zij slechts schaars in aantal schijnen te zijn en traag genoeg om te rijpen, maar uiteindelijk zal God het zijne hebben. Hoe Israël hen ook veracht, die nu door Gods Geest tot Christus en het christendom worden geleid, Israëls uitwerping was al duidelijk nabij, wanneer de plaats van hun heilige huis door de Romeinen zou worden opgegraven en de door God voor het volk in het vlees gewijde eredienst voor hen niet meer mogelijk zou zijn. Hun huis was voor hen verlaten. Het was hun huis, niet dat van God, maar dat was het vonnis erover. Het zou spoedig zelfs hun huis niet meer zijn.

3.2.2 Vrijheid in Christus

De apostel sluit af met de vermaning om ‘vast te staan in de vrijheid waarmee Christus ons vrijgemaakt heeft’ en niet ‘opnieuw verstrikt te raken in het juk der slavernij’. Hij is er sterk van overtuigd dat er geen voordeel van Christus kan zijn voor hen die zich onder de wet stellen. Als zij besneden waren, zou Christus hen niets baten. Een besneden was verplicht de hele wet uit te voeren. Dit mag vreemd lijken van iemand die, zoals we weten, voor deze tijd zelf Timoteüs had besneden, maar de omstandigheden waren geheel anders. Timotheüs was een Jood van moederszijde, en het was in dat geval een zodanige concessie van iemand die niet onder de wet stond, dat hij zichzelf onder de wet stelde in de vrijheid die hij had om anderen te winnen, dat het daarom een teken van vrijheid was in plaats van slavernij. Met de Galaten zou het geheel anders zijn. Zij waren als heidenen in geen enkel opzicht schuldenaar van de wet, en als zij zich eronder stelden, was dat om er een geestelijke zegen uit te

halen; het was dus een echte toevoeging aan Christus die zij maakten, maar daardoor zouden zij, zoals we al gezien hebben, ‘uit de genade vallen’, want genade kan het voorwaardelijke principe van de wet niet toelaten zonder heel haar karakter te verliezen.

We zien ook dat hij er niet aan denkt dat iemand de wet eenvoudigweg als leefregel zou aannemen; hij spreekt over de rechtvaardiging door de wet, en dit was in feite de enige vraag die de wet opriep; maar als christenen in het bezit van de Geest, waarvan we gezien hebben dat het het teken van hun christendom was, stonden ze buiten de wet, en waren ze noodzakelijkerwijs in het bezit van een gerechtigheid die de Geest van God kon bezegelen, een gerechtigheid die volmaakt was voor God. Zij wachtten slechts in geloof op de hoop die daarmee verbonden was; niet op de gerechtigheid als hoop, maar op de hoop op heerlijkheid die daaraan verbonden was. Zo waren zij buiten elke mogelijke noodzaak van de wet; en ‘in Christus’, zoals hij verklaart, ‘baatte noch de besnijdenis’ iets, noch de onbesnedenheid. Een mens stond geheel buiten de Joodse en de niet-Joodse aanvaarding. God nam niets aan, behalve geloof, dat als teken van afhankelijkheid zegen van Hem trok; en dat in zijn aard niet werkte door het beginsel van vrees, dat dat van de wet was, maar door liefde.

Deel 4 - De praktische test van de twee beginselen

Galaten 5:7 - 6:18

4.1 Afwijking van de goede wandel

De zegen kon niet vollediger zijn, en zij hadden de vreugde en de kracht ervan ervaren. Dit doet hem opnieuw zijn verbazing uitspreken over het feit dat zij nu gehoorzaamheid aan de waarheid weigeren. Zij hadden goed gelopen. Wie belemmerde hen nu? Het kwam zeker niet van God, deze nieuwe overtuiging. Aan de andere kant was de macht van het kwaad zodanig dat een beetje zuurdesem al snel de hele klomp zuurde. Het kwaad stelt in feite voortdurend eisen. Eén afwijking van de waarheid zal vele noodzakelijk maken, om een perfecte samenhang te verkrijgen. Op zo'n weg is geen compromis mogelijk, maar hoe groot is de dwaasheid van hen die, na de vreugde en de kracht van de goddelijke genade te hebben ervaren, zich nu zouden kunnen inlaten met datgene wat in zijn aard absoluut tegengesteld is! Als hij naar hen kijkt, kan hij wel ontmoedigd zijn; maar in de genade zelf had hij zijn toevlucht gevonden.

In de Heer kon hij vertrouwen hebben dat zij niet anders zouden denken, en de lastpak, wie het ook mocht zijn, zou zijn oordeel moeten dragen. Hij ziet gemakkelijk in dat er inderdaad verleiding genoeg was, in zekere zin, om zoiets als de besnijdenis aan te nemen, waardoor, tussen Joden en christenen, de hele overtreding van het kruis zou worden weggenomen. De apostel stelt het als een onmogelijkheid om terecht op te houden, en we zien dat de vervolging waaraan hij denkt van de kant van de Jood is; en we hebben gezien dat het zo duidelijk was in de geschiedenis die de Handelingen ons hebben gegeven. Voor de Jood was het kruis een schandaal, het teken, zoals hij ons reeds heeft verteld, van Iemand op wie de wet haar vloek legde, van een vloek die genomen moest worden vanwege de toestand van hen die onder de wet stonden. Hoe onmogelijk voor de Jood om te aanvaarden dat de wet niets anders dan een vloek had voor de mens, en dat juist de Verlosser van de mensen, om dat te zijn, de vloek moest dragen!

Het kruis was de volledige veroordeling van de mens voor God. Het was ook een volledige bevrijding voor hen die de veroordeling aanvaardden, maar dit was noodzakelijkerwijs de vernietiging van alle wettelijke gerechtigheid. 'Ik zou,' zegt hij, 'zelfs zichzelf afsnijden die u lastig vallen.' Hij heeft geen mogelijke tolerantie voor datgene wat de vernietiging was van christelijke waarheid en principe; zijn liefde voor de zielen van de mensen maakte hem wat men onverdraagzaam zou noemen. Maar in feite werd, terwijl deze mannen de wet in stand hielden, juist datgene wat de wet van de mens eiste in de praktijk terzijde geschoven. De Galaten vonden het zo. Zij hadden hun ware christelijke vrijheid opgegeven en hielden zich toch niet aan de wet,

want de hele wet was vervuld in één woord: ‘Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.’

Zij hadden zeker de kracht van goddelijke genade op deze manier beseft, maar nu was het effect van hun wettelijke toevoeging aan het evangelie een totale verandering in hun arme geest. Zij waren, zoals hij zegt, ‘elkaar aan het bijten en verslinden’. Wat heeft het voor zin om in zo’n toestand over de wet te praten? Zij konden wel bang zijn dat zij ‘elkaar zouden verteren’, maar dit is het noodzakelijke gevolg van de wet. De wet is een eis, een eis, en verwacht daarom een volledig vermogen van de mens om aan de eis te voldoen. De geest van eigengerechtigheid, die alleen op een dergelijk beginsel troost zou kunnen vinden, heeft noodzakelijkerwijs geen tederheid in zich, geen erkenning van de eigen zwakheid en geen medelijden met de zwakheid van anderen. De wet zelf had er geen en kon er geen hebben. Het was haar taak om te veroordelen, en dat deed ze goed. Als een mens niet ‘in alles wat in het boek der wet geschreven staat, te doen’, lag hij onder de vloek. Hoe eenvoudig, dat het aanvaarden van de wet, dan, als datgene waaronder men zich bevond, de vernietiging zou zijn van alle tederheid, van de geest zelf die de wet werkelijk vereiste.

4.2 Wandelen in de Geest

Er is inderdaad in de mens overal het vlees en de begeerte van het vlees, en voor een ziel die de ware bevrijding die God voor ons heeft nog niet beseft, is de volkomen natuurlijke oplossing het houden van

de wet. Maar het is in feite geen oplossing, het is tegenovergestelde. De remedie is te 'wandelen in de Geest', zoals hij hen hier aanspoort. 'Wandelt in de Geest en gij zult de begeerten des vlees niet vervullen,' niet zoals sommigen het nu zouden lezen, gij zult geen vlees hebben, noch zelfs, gij zult geen begeerte daarvan hebben. Begeerte is datgene wat het vlees zijn karakter geeft; dat wil zeggen de begeerte van een onbevredigd hart, weg van God, en ook dit blijft in de christen, zoals duidelijk blijkt uit wat hij hier aanspoort. 'Want het vlees', zegt hij, 'begeert tegen de Geest en de Geest tegen het vlees, en deze zijn tegengesteld aan elkaar.'

Hij zegt niet, zoals de gewone versie zegt: 'Zodat gij niet kunt doen wat gij wilt', maar 'Zodat gij het niet moet doen'. Hij denkt niet aan een onmogelijkheid voor iemand die in de Geest wandelt. Voor de Geest kan duidelijk niets onmogelijk zijn. Toch blijven de twee hier, zoals we al in Romeinen hebben gezien, zelfs in de verlost christen; en net als in Romeinen is het dat het vlees begeert tegen de Geest. Hij geeft ons hier niet het streven van zichzelf tegen zichzelf dat de man in het zevende hoofdstuk van de Romeinenbrief had, toen hij nog niet verlost was. Hij spreekt dus niet, zoals sommigen denken, over de lage toestand van de Galaten. Toegegeven dat zij in een lage staat verkeerden, maar hij stelt het hier als een algemene waarheid, en in taal, zoals reeds gezegd, die van toepassing zou zijn op een mens in de Geest, een verlost mens.

Toch staan vlees en Geest daar met al hun absolute tegenstellingen tegenover elkaar, en de neiging is noodzakelijkerwijs om de een te belemmeren de dingen te doen die hij zou willen. Sommigen hebben het gesteld alsof het de wil van het vlees was die de Geest hier

belemmert, maar zelfs in het conflict van Romeinen 7, of liever, in de staat van slavernij die we daar aantreffen, verzekert de gevangene zich er toch van dat de dingen die hij wil, de dingen volgens God zijn. De apostel wil niet toestaan dat de van God afgekeerde wil überhaupt een christelijke staat is; maar het vlees zal niettemin trachten zich te doen gelden, en de enige remedie voor de ziel is de weg van de Geest; dat is, zoals we gezien hebben, in bezetting met Christus. Met Hem voor ogen is er niets voor de begeerte van het vlees, en bovendien vindt het hart dat Hem werkelijk kent in Hem een bevrediging en rust die verlost van het verderf dat door de begeerte in de wereld is; maar dan, 'indien gij door de Geest geleid wordt, zijt gij niet onder de wet.' De twee dingen zijn in absolute en volmaakte tegenspraak met elkaar.

De werken van het vlees worden nu opgesomd, en we moeten bedenken dat als het vlees in de christen is, hij zichzelf nooit kan beloven dat ze niet in hun volle vreselijke karakter gevonden zullen worden, als er eenmaal toestemming voor gegeven wordt. De apostel heeft geen idee van een aangepast vlees in een christen. Er zijn ongetwijfeld zeer verschillende karakters van, maar een nauwe broederschap in de familie van de zonde. De apostel brengt ze zo samen, 'Moord, dronkenschap, zwelgpactijen en dergelijke,' zeer verschillend in de omvang van het kwaad, maar als het anker van de ziel verloren is, is er geen mogelijkheid om te zeggen hoe ver het zal afdrijven. Alleen de kracht van de Geest kan het vlees beheersen; en Hij beheerst het door ons, zoals we hebben gezien, op een andere manier te leiden; maar de Geest, hoewel de volle uitdrukking van goddelijke genade jegens ons, vereist niettemin de meest volledige onderwerping aan Zichzelf.

God moet God zijn. Geen enkele genade duldt dat. 'De zonde zal over u niet heersen, want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade.' Genade is in geen enkel opzicht tolerantie, en de Geest van God kan alleen diegenen leiden die in volledige onderwerping zijn, althans in verlangen, aan Hem. Het is hier dat we nodig hebben. om zo volledig te kunnen zeggen: 'Onderzoek mij, o God, en beproef mij,' om onze voeten in de gezegende handen te hebben van Hem die reinigt naar Zijn eigen geest wat reiniging betreft. Van de hele categorie van zonde wordt hier gezegd: 'Zij die zulke dingen doen, zullen het Koninkrijk Gods niet beërven.' Dat is de weg naar de dood, waarvan de Geest van God een mens wegneemt, niet hem erop achterlaat.

4.3 De vrucht van de Geest

De vrucht van de Geest wordt nu voor ons gebracht. Ook hier is sprake van een broederschap van genaden. 'Vrucht' noemt de apostel het. Het vlees heeft zijn werken. Hij zal dat niet de naam 'vrucht' geven, en hier is het in feite niet van werken dat hij spreekt, maar van een innerlijke inborst, de ontwikkeling van de goddelijke natuur, die daarom in eenheid en vrede door en door is. 'De vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, zelfbestuur; tegen dezulken is geen wet.' Datgene waartoe de wet geen macht kon geven, wordt dus gevonden door aldus in de Geest te wandelen, en 'die van Christus zijn, hebben het vlees met de genegenheden en begeerten gekruisigd;' dat wil zeggen, zij hebben het kruis van Christus aanvaard als

datgene wat voor hen het oordeel over dit alles is en hun afscheiding daarvan. Hoe volmaakt is in feite het oordeel over zichzelf dat het kruis werkelijk aanvaardt. Het is niet slechts het oordeel over dit of dat over ons, maar de volledige verwijdering van de mens in het vlees, zodat Christus het hele toneel voor ons kan vullen.

De kennis van de nieuwe mens is dat 'Christus alles is en in alles'. Het is dus geen proces, zoals hij het hier zegt, deze kruisiging: het is een volbrachte zaak. Misschien moeten we gaandeweg leren wat het betekent. Het licht wordt helderder op het pad naarmate we het bewandelen, en we onderscheiden ongetwijfeld duidelijker wat bij God past. Er is dus groei in begrip wat betreft de details, maar wat betreft het principe is de zaak in het begin klaar. Wij hebben Christus aangetrokken en niet onszelf, en wij volgen wat bij Hem past. Zoals het in Kolossenzen staat, moeten wij 'alles doen in de naam van de Heer Jezus', d.w.z. Hem vertegenwoordigen op aarde; en dat betekent zeker dat vanaf het begin het vlees voor ons gekruisigd is. Het kruis staat aan het begin van de christelijke weg. Hij trekt het niet in twijfel. Ze leefden in de Geest. Als dat zo is, zegt hij, laat dan ook de wandel in de Geest zijn, 'laat ons niet begeren ijdele roem', die de wet, als de mens zich eraan kon houden, alleen maar kon bevorderen, met als noodzakelijk gevolg; maar wat anderen betreft zou er een geest van onverdraagzaamheid zijn en niet van liefde; 'elkaar provoceren', zegt hij hier, 'elkaar benijden'.

4.4 Geestelijk gedrag

Wij zien dat hij hier de hele tijd bezig is met de praktische test; een krachtige methode van beroep, zeker, op hen die, in feite, de zegening hadden gekend die het evangelie kon geven; voor zover zij er nu van afweken. De wet kon inderdaad liefde eisen en deed dat ook; maar zij kon die niet voortbrengen, kon zo'n geest zelfs niet aanmoedigen in degenen die haar volgden. Men zal nooit de wettische geest werkelijk teder vinden van anderen. Daarom drukt de apostel hen hier op het hart, dat als zij in feite geestelijk waren, dat in hun gedrag te zien zou zijn. Als iemand in een fout was geraakt, zouden zij hem herstellen in de geest van zachtmoedigheid, het tegenovergestelde van de geest die voortkomt uit het beginsel dat zij hadden aangenomen.

Zij zouden zichzelf beschouwen, opdat ook zij niet in verzoeking zouden komen; maar voor een martelaar onder de wet is het niet goed om zichzelf op die manier te beschouwen; het zou ontmoediging en wanhoop veroorzaken. Aan de andere kant moet hij zich onder de wet verzekeren van zijn bekwaamheid om het gebod te vervullen, en daarom moet hij van anderen de vervulling eisen; verzekerd van hun bekwaamheid niet minder dan de zijne. Spiritualiteit kan in feite worden opgeëist door hen die handelen in een zeer tegenovergestelde geest als deze. Dat is wat hij hier berispt. Hij bedoelt niet hun spiritualiteit te bevestigen. Hij bedoelt niet dat een mens naar zichzelf moet kijken en zich moet afvragen of hij wel geestelijk is, voordat hij kan beseffen dat hij in staat is een ander te herstellen. De geest van zachtmoedigheid is juist het tegenovergestelde van zulke gefantaseerde spiritualiteit. De geestelijke mens is te dicht bij Christus

om in zichzelf te geloven; om in die aanwezigheid te wandelen heeft, als zijn zekerste kenmerk, de geest van nederigheid; en als de Geest van God op een praktische manier in onze zielen getuigt, zal het niet zijn om ons op te blazen met het idee van Christusgelijkenis, maar, integendeel, om ons aan te wijzen waar wij anders zijn dan Hij; toch wordt hier geen geest van ontmoediging of wanhoop opgewekt.

Als wij eenmaal het ware oordeel over onszelf voor God hebben geleerd, zoals het kruis het ons geeft, zullen wij niet verwachten iets in onszelf te vinden, en daarom niet teleurgesteld worden; toch is onze bron nabij, onze kracht is in een ander 'In Christus woont al de volheid der Godheid lichamelijk, en wij zijn in Hem vervuld.' Er kan dan geen gebrek zijn voor ons, en er kan geen zelfvertrouwen zijn in hen die gewoonlijk hun toevlucht nemen tot deze bron van voorziening. De geest van zachtmoedigheid zal daarom gepaard gaan met ware spiritualiteit. Laat hen die tonen, dringt hij aan, op die manier. Laten zij 'elkaars lasten dragen', zodat zij de wet van Christus vervullen, die zelf zeker de grote lastdrager was. Aan de andere kant, als iemand denkt iets te zijn terwijl hij niets is (wanneer heeft hij ooit gedacht iets te zijn zonder niets te zijn?) dan bedriegt hij zichzelf. Hij voegt nu een woord toe tegen hen die, in strijd met zijn eigen principe, bouwden op andermans fundamenten, en zelfs liever die fundamenten vernietigden dan erop te bouwen. 'Laat ieder,' zegt hij, 'zijn eigen werk goedkeuren en dan zal hij zich alleen in zichzelf verheugen en niet in een ander.' Uiteindelijk zou ieder zijn eigen last dragen. ² Iedere christen moet uiteindelijk zijn eigen verantwoordelijkheid voor God op zich nemen, zoals we weten.

2 Dit zijn twee verschillende woorden in het Grieks.

Ieder moet verantwoording afleggen aan God. Het zal de triomf van goddelijke genade zijn om het te kunnen doen op de manier waarop wij het zullen doen; en toch is er genoeg in de gedachte voor de grootste ernst.

4.5 Wat een mens zaait, dat zal hij ook oogsten

Hij gaat nu in op het onderwerp, dat dit opent, van de goddelijke regering, een zaak die, zoals wij weten, niet in de geringste tegenspraak is met de goddelijke genade. Dit zijn dingen die soms worden gezegd alsof ze in zekere zin met elkaar in strijd zijn; maar aan de andere kant is de regering van God voor ons uitdrukkelijk een regering van een Vader, terwijl het toch die is van Iemand die zonder aanzien des persoons oordeelt naar ieders werk. Dit is natuurlijk een zaak van het heden, niet van de toekomst. Het toekomstige oordeel, of het nu gaat om een heilige of een zondaar, ligt in de handen van Christus. ‘God heeft het oordeel aan Hem toevertrouwd omdat Hij de Zoon des mensen is, maar er is een regering die niettemin een regering van genade is, omdat zij het kwaad absoluut niet tolereert.

We mogen nogmaals herhalen dat het tolereren van het kwaad nooit genade is. Het zou een verdraaing zijn van de gedachte aan genade om dit voor te stellen. ‘Daarom zegt hij: ‘God spot niet, want wat iemand zaait, dat zal hij ook oogsten, want wie naar zijn vlees zaait, die zal van het vlees verderf oogsten, en wie naar de Geest zaait, die zal van de Geest eeuwig leven oogsten’. Dit zijn principes van absolute noodzaak. Niets kan ze veranderen. Als een mens een bepaald zaad

zaait, weet hij, of zou hij moeten weten, dat hij van dat zaad niets anders kan krijgen dan wat er bij hoort. Als een mens voor zijn vlees zaait, zaait hij in feite het verderf dat hij oogst. Juist het beginsel van eigenliefde dat er noodzakelijkerwijs in moet zitten, is een beginsel dat in wezen dat van de zonde is.

Elke vorm van zonde zal hieronder vallen, en God kan toestaan dat zulk zaad in feite tot oogst komt, opdat wij het karakter ervan erkennen, wat wij anders niet zouden doen. In tegenstelling tot de man die, goed zaad dragend, wenend voortgaat, maar met vreugde terugkeert, kan een mens op deze wijze zijn zaad met vreugde zaaien, maar het zal de terugkeer zijn die droevig zal zijn. Daaruit volgt niet dat God niet kan komen en ons kan verlossen van wat anders de noodzakelijke vrucht van zulk zaaien zou zijn, als er maar een waarachtig zelfoordeel over is in de ziel; want voor een christen is het oogsten ervan slechts een voorwaarde voor zelfoordeel, en als wij het eerst oordelen, hoeft er misschien helemaal niet geoogst te worden. Eerst of laatst oordelen moet zeker, of het ding zal zich ontwikkelen voor wat het is en openbaar worden, niet alleen voor onszelf, maar ook voor anderen. Aan de andere kant: 'Wie naar de Geest zaait, zal van de Geest eeuwig leven oogsten.' Gezegend en wonderbaarlijk oogsten! Het leven wordt hier natuurlijk bekeken in zijn praktische karakter, in zijn vruchten en activiteiten.

Het leven zelf, het leven dat dit voortbrengt, is helemaal geen zaak van oogsten, het is wat we moeten hebben om christen te zijn. Toch kunnen we het oogsten als een praktische zaak, en het getuigenis ervan is dat, ook al wordt het hier op aarde geoogst, het iets is dat de eeuwigheid in zich heeft. Alles wat hier in ons de vrucht is van

het goddelijke werk heeft noodzakelijkerwijs zijn band met de eeuwigheid. Wij bereiden ons voor op de eeuwigheid. Er is voor ons niet eens die scherpe scheiding tussen heden en toekomst die wij ons zo geneigd zijn voor te stellen. Het is de eeuwigheid die God voor zich heeft, het zijn de eeuwige dingen waarmee wij van dag tot dag vertrouwd zijn. Het is dus de eeuwigheid die het karakter van het heden bepaalt. Het is het eeuwige leven dat wij nu praktisch leven, en laten wij dan niet, zegt de apostel, ‘vermoeid zijn in het goede doen, want te zijner tijd zullen wij oogsten als wij niet verzuimen’.

De weg gaat door een wereld vol beproevingen, en daarom, hoewel al het goede doen op zichzelf zijn eigen vreugde heeft, zal de tegenstand van de wereld waar wij doorheen gaan ons zeker behoefte geven aan een aanmoediging als deze. ‘Laten wij daarom, nu wij de gelegenheid hebben, goed doen aan alle mensen, maar vooral,’ voegt hij eraan toe, ‘aan hen die tot het huisgezin van het geloof behoren.’ Hiermee eindigt de praktische test die hij heeft gemaakt van de twee principes die we de hele brief lang tegenover elkaar hebben zien staan. De hele weg is het een controversie, waaraan we zolang we hier zijn niet hoeven te ontsnappen. Gods beginselen leiden tot conflicten, en helaas niet alleen met de mensen van de wereld, maar ook, zoals hier, met de kinderen van God zelf.

4.6 Eigen schrift

In de ernst van zijn verlangen naar hen heeft de apostel, tegen zijn gewoonte in, deze hele brief met zijn eigen hand geschreven. Het was zijn gewoonte om aan het eind gewoon een groet van zijn hand

te plaatsen; maar in dit geval kon hij als het ware niet op een ander vertrouwen, of was hij niet vrij om een ander voor te schrijven wat er in zijn hart leefde. Het was bij hem niet, zoals bij degenen over wie hij schrijft, een eerlijke vertoning in het vlees die hij maakte. Hij wilde geen volgelingen, noch, zoals zij, de vervolging om het kruis van Christus ontlopen. Hij beschuldigt hen openlijk hiervan. Zij hielden de wet niet, zij konden niet anders dan zich daarvan bewust zijn. Hun verlangen om anderen te laten besnijden was alleen maar om te roemen in hun vlees. Voor hem was dat alles afgesloten. Het kruis van de Heer Jezus Christus had voor hem het hele toneel hier afgesloten; en daarin was het de wereld die gekruisigd was, en zichzelf aan de wereld. Het karakter van de wereld was daarmee gestempeld. Het kruis was voor hem een schaduw die erop rustte. Als het Christus had geoordeeld en uitgeworpen, was hij die voor God met Christus werd geïdentificeerd, en zich zo had leren identificeren, iemand die zij hadden gekruisigd.

4.7 Roemen in de Heer

Christus stond boven alles. Hij had Hem gezien, Hoofd van een nieuwe schepping; in Hem baatte besnijdenis nu niets, noch onbesnedenheid. Deze hadden niets te maken met de nieuwe schepping. Zij behoorden tot de wereld, tot de gevallen wereld. De christelijke wandel stond daar geheel buiten, niet naar het joodse patroon van wettigheid, noch naar het heidense patroon van wetteloosheid. Er was een nieuwe regel, een regel die een mens 'pelgrim en vreemdeling' hier maakte, de regel van het behoren tot

dit andere toneel waarin reeds de heerlijkheid van Christus werd getoond. In het licht daarvan wandelde hij, en voor hen die dat doen verlangt en spreekt hij over hen 'vrede en barmhartigheid' uit (barmhartigheid die zij nog nodig hadden) 'en over het Israël Gods' de ware Israëliet, ³ niet de vleselijke. Hier rustte de zaak voor hem. Niemand hoefde hem nog lastig te vallen. Hij droeg reeds in zijn lichaam de 'merken van de Heer Jezus', de merken van beproevingen en lijden ondergaan voor Christus en die hem kenmerkten als de slaaf van Christus in het blijde besef van de liefde die was getoond. Hij sluit af met de constante zegen die in zijn hart was: 'De genade van onze Heer Jezus Christus zij met uw geest.'

3 Dit zijn de natuurlijke afstammelingen van Abraham die ook geestelijk waren. - S.R.

Bron:

3-1b Galatians. The Notes from the Numerical Bible. 3. The Pauline Epistles

Publishers: Loizeaux Brothers, 1 East 13th Street, New York. The Bible Truth Press, New York.

https://www.stempublishing.com/authors/FW_Grant/Numerical_Bible/FWG_Numerical_Bible27.html

Vertaald met www.DeepL.com/Translator door Adrie Straver (2023).

Vertaalcorrecties door: Adrie Straver / Jan Paul Spoor / Carien Bus-Spoor

